

Vrouwen zonder genade

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314340

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Overamstel, THB, Amsterdam 2019

© 2019 Camilla Läckberg

Oorspronkelijke titel: *Kvinnor utan nåd*

© Vertaling uit het Zweeds:

Eлина van der Heijden via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2019

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

1. Ingrid Steen

Ingrid Steen vouwde haar hand om het voorwerp toen haar man de woonkamer binnenkwam en stopte het vervolgens tussen de kussens van de bank. Tommy glimlachte haastig en routinematig naar haar voordat hij doorliep naar de keuken. Ze hoorde hem in de koelkast rommelen terwijl hij *The River* van Bruce Springsteen neuriede.

Ingrid liet het voorwerp liggen en kwam van de bank. Bleef bij het raam staan. De straatverlichting vocht tegen de Scandinavische duisternis. Struiken en bomen waren kaal en verwrongen. Bij de overburen flikkerde een tv.

Achter haar schraapte Tommy zijn keel en Ingrid draaide zich om.

‘Hoe was jouw dag?’

Zonder iets te zeggen nam ze hem op. In zijn ene hand had hij een half opgegeten, koude gehaktbal. In de andere een glas melk. Hij had dun haar, dat was ook nooit anders geweest, maar na zijn dertigste was hij zo verstandig geweest het af te scheren. De onderkant van zijn overhemd was gekreukt doordat het de hele dag in zijn broek had gezeten.

‘Goed,’ zei ze toen.

Tommy glimlachte.

‘Mooi.’

Ze keek zijn verdwijnende rug na. *Tommy*, een arbeidersnaam. *Bruce Springsteen*, een arbeidersheld. Toch waren ze zodra Tommy hoofdredacteur was geworden van de grootste boulevardkrant van Zweden – *Aftonpressen* – naar Bromma verhuisd, een stadsdeel voor de hogere middenklasse in het algemeen en de elite van de Zweedse pers in het bijzonder.

Vanuit de werkkamer weerklonk opnieuw het geluid van vingers die op toetsen tikten.

Ingrid liep terug naar de bank, voelde met haar hand tussen de kussens. Vond een oud speeltje van Lovisa. Pakte het. Keek even naar de kleine groene dinosaurus met de buitengewoon grote, staren-de ogen en legde hem vervolgens op tafel. Stak haar hand weer tussen de kussens, vond het apparaatje en nam het mee naar de hal.

Het geluid van vingers die schreven, opdrachten gaven en koppen wijzigden nam in sterkte toe. Ze haalde Tommy’s jas van de kleerhanger. In de achterzak van haar spijkerbroek drukte het rechthoekige naaisetje tegen haar rechterbil. Op de bovenverdieping deed ze de deur van de badkamer open. Nadat ze het naaisetje op de wastafel had gelegd, deed ze de deur op slot en klapte de klep van de wc dicht. Snel tornde ze een stukje van de voering los, stopte het

apparaatje erachter en controleerde of het werkte. Daarna naaide ze de glimmende stof met een paar steken weer dicht.

2. Victoria Brunberg

Drie jaar geleden heette ze nog Victoria Volkova en woonde ze in de Russische miljoenenstad Jekaterinenburg. Zweden had ze zich alleen vaag van de geschiedenislessen kunnen herinneren. Tegenwoordig heette ze Victoria Brunberg en woonde ze in Sillbo, een buurtschap in het midden van dat land. Het dichtstbijzijnde dorp, Heby, lag een kilometer of vijftien verderop. Ze sprak Zweeds met een sterk accent, had geen werk en ook geen vrienden. Ze zuchtte terwijl ze de dampende thee in een zwarte beker met het opschrift *Sweden Rock* schonk. De wind gierde door de kieren onder het raam. Buiten wist ze een veld, een bos en een grijze lucht. Met haar hand schermde ze haar ogen af zodat ze dat allemaal niet hoefde te zien terwijl ze met de thee naar de keukentafel liep. Zuchtend ging ze zitten. Alles aan deze plek, aan dit land, was afschuwelijk. Ze legde haar benen op tafel, vouwde haar handen om de beker en sloot haar ogen.

‘Jurij,’ fluisterde ze.

‘De gangsterprinses’ hadden haar vrienden in Jekaterinenburg haar plagerig genoemd. Ze had het leuk gevonden. Ze was dol geweest op de diamanten, de drugs, de etentjes, de kleding en het apparte-

ment waar ze hadden gewoond.

Op de dag dat ze twintig werd kwam aan dat alles een einde. Jurij werd vermoord. Zijn lichaam zou ondertussen wel zijn vergaan, onherkenbaar zijn geworden. Zijn behaarde rug, zijn grote handen en zijn brede kaken – er was niets meer van over.

Pang, pang, pang.

Jurij was op haar verjaardag doodgeschoten. Haar witte bontjas, die ze op de bank in de nachtclub had gegooid, had onder de spetters gezeten. Ze hadden haar ook willen vermoorden, maar het derde schot van de moordenaar had gemist en toen was hij zelf door Jurij's lijfwachten neergeknald.

Ze was naar haar moeder gevlucht, die een uur rijden buiten de stad woonde. Zij had haar getipt over de website waar Zweedse mannen een Russische vrouw zochten.

‘Zweedse mannen zijn aardig en sullig,’ had ze gezegd.

Victoria had haar moeder gehoorzaamd, zoals altijd. Ze had wat foto's geüpload en binnen een paar dagen waren er honderden reacties gekomen. Haar keus was op Malte gevallen. Hij was van haar leeftijd en gezet en had op de foto's een verlegen maar prettige indruk gemaakt, eruitgezien als een grote baby met vriendelijke ogen. Hij had geld gestuurd voor een ticket en twee weken later was ze

voor het eerst over de drempel van het gele huis in Sillbo gestapt.

Op het erf hoorde ze het geluid van Maltes motor. Victoria haalde haar voeten van tafel en keek naar buiten. Nu Malte erop zat leek de motor klein, als een pony met Godzilla op zijn rug. Op de weg kwam een wit busje achter Malte aan. Het reed door het hek en stopte naast de motor. Lars opende de deur aan de passagierskant, tilde er een tray bier uit en zette het bij de buitendeur. Malte greep meteen een blikje en trok het open. Hij bleef staan en dronk gulzig. De vetkwabben in zijn hals deinden op en neer. De beide mannen verdwenen uit Victoria's blikveld en even later hoorde ze dat er een sleutel in het slot werd gestoken.

Ze banjerden met hun schoenen aan naar binnen. Lars aarzelde toen hij zag dat de modder vieze donkere sporen op de parketvloer achterliet.

'Geeft niets. De vrouw zal blij zijn dat ze iets omhanden heeft; ze zit toch maar de godganse dag thuis,' zei Malte zonder haar aan te kijken.

Lars glimlachte schaapachtig, keek haar een halve tel recht aan, mompelde hoi en zette vervolgens de tray bier op tafel. Malte liep naar het fornuis.

'Eens kijken wat voor prut je vandaag hebt klaargemaakt,' zei hij en hij tilde het deksel op. De stoom deed hem knipperend achteruitstappen. Hij wuifde

een paar keer met zijn hand en keek in de pan. Naast Victoria trok Lars een biertje open.

‘Aardappelen. Mooi, heel mooi.’ Malte keek om zich heen en spreidde zijn armen. ‘Is dat alles?’

‘Ik wist niet wanneer jullie zouden komen. Ik ga nu de worsten braden,’ zei Victoria.

Malte snoof, keek langs haar heen naar zijn vriend. Hij herhaalde met een overdreven lichte stem en een Russisch accent wat ze had gezegd.

Lars proestte het uit en het bier stroomde over zijn kin.

‘Ze is knap, maar niet bepaald snugger,’ zei Malte. Er stroomde nog meer bier over Lars’ hals.

Haar kleren stonken naar eten. Malte had beloofd de afzuigkap te repareren, maar het was er nog steeds niet van gekomen. Ze zette de vuile borden in de afwasmachine. De mannen hingen op de bank. De salontafel stond vol lege bierblikjes. Zo meteen vielen ze in slaap en dan begon haar dag pas echt. Ze keek met een schuin oog de kamer in om te zien waar Maltes mobiel was. Werd rustig toen ze die tussen twee blikjes zag liggen.

‘Ik had een Thaise moeten nemen, zoals jij. Beter eten. Beter pijpbeurt,’ zei Malte al boerend.

‘Misschien moet je haar terugsturen,’ giechelde Lars. ‘Ja, waarom ook niet? Wat zouden de voorwaarden

voor het retourneren van postorderwijven zijn?’
hijde Malte.

‘Je krijgt geen geld terug. Misschien een tegoedbon?’
wist Lars uit te brengen.

‘Tja, de handelswaar is gebruikt en versleten.’

Opnieuw bulderden ze van het lachen. Op hetzelfde
moment begon het water van de afwasmachine te
stromen.